

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Specvlvm Iuuentvtis, Sive Insigniores Pveritiæ Atqve Adolescentiæ Sanctorvm

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphalorvm, 1615

Tres filij sanctæ Theodotes 25. Decemb.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42900

*Rigor pœ-
nitentiæ.*

columnam conscendit, & contra omnes aëris iniurias patientiæ rigore obduratus, in summa vita asperitate opinioneq; sanctitatis ad octogesimum primum ætatis annum peruenit.

MARTYRIVM TRIVM FILIORVM S.

Theodotes, habetur in vita S. Anastasia. 25.

Decemb. Sur. Tom 6.

Cōstantia.

CVM in Bithyniam peruenisset Theodote, productus est ad tribunal proconsulis: Age, inquit, ille ô Theodote, iussis parens imperatorijs dijs sacrificium offerito. Sic enim simul & filijs viues, & particeps eris multorum bonorum. Nam et si non tua, at filiorum certè tuorum causa æquum fuerit, vt id eligas quod tibi vtile futurum intelligis. Ad has proconsulis voces sic primogenitus sanctæ Theodotes respondit Euodius: Ne exitima Præses hominum nos supplicia perhorrescere, quæ corpori quidem incorruptionem, animæ vere beatam immortalitatem conciliant: sed ijs, parum abest quin dicam, equè ac conuiuio delectamur. Deum vero potius timeamus, qui potest animam & corpus in gehenna punire. Quapropter puerum intuens proconsul: cum te, inquit, videam ætate tenerum, miror quomodo, & à quo hæc didiceris, quæ vix multi longo tempore & labore sunt consecuti. Cui puer opportunè respondit: Seruator noster & Dominus Iesus Christus, ipse est qui dixit: Quando ducemini ad reges & præsides, nolite cogita-

cogitare quid loquamini. Dabitur enim vobis in illa hora quod loquamini. Nunc ergo sunt hæc non mea, neq; humanæ sapientiæ verba: sed omnino quidem mea est lingua, apertè autem Dei sunt verba. Iudex vero veluti de matre & de primo eius filio spem abijciens, ad alios tentandos se transtulit, putans eos tãquam ætate inferiores ad suam traducendos sententiam. Postquam vero visi sunt rami nihil differre à generosa radice: sed ostenderunt pueri se illius quidem filios, huius vero esse fratres, se rursus transfert ad matrem eiusq; primogenitum. Cõuertimini, inquit, ad vestra viscera. Parcite teneris infantibus. Nolite videre eos ante vestros oculos malè pereuntes. Cum multa eiusmodi dixisset, & vidisset verba temerè fundi in aërem, iubet filium ante oculos matris crudeliter cædi virgis. Quod videns generosa mater, non modo nihil indecorum aut gessit, aut est locuta: sed etiam veluti gaudens plagis charissimi filij, astitit alacris, annuens oculis gestu incitans, verbis adhortans: Ne succumbas, dicens, ô fili: sta fortiter nate, has propter Christum plagas, honores & coronæ excipient. Quamobrem Proconsul animo vel maximè incensus maligni dæmonis suggestionem improbum capit cõsiliu. Viro enim petulanti & ad amores incontinenti venerandam tradit feminam. Sed non erät futurum insolentis hominis diuturnum gaudium. Nam postquam eam vel solum attigit Hyrtac-

cus (ita enim vocabatur) totus vultus martyris immutatus est, & nec concessum quidem est intueri martyrem sine timore. Magnaque voce Proconsulem affatus aiebat, se iniecta in Theodoten manu, vidisse mox iuuenem, vultu formosum & habitu decorum affuisse Theodote, qui ei incusso colapho nares contriuerit, multoque sanguine cruentarit. Sed nihil hac voce commotus Proconsul, rursus illam aggreditur, & nisi dijs sacrificet filiorum anteculos necem, & grauissima quaque tormenta minitatur. Illa autem, vel hoc, inquit, olim maximè sitiebam. Sic enim cum meos filios viuens ad Christum præmisero, & tanquam in tuto portu constituero, deinde ego sequar è vestigio, vt apte illud canam: Ecce ego & filij mei quos dedisti mihi Deus. His magis conturbatus Proconsul, iussit eam cum filijs igne absumi. Postquam autem fornax fuisset accensa, citius quam iussum fuerat, illi tanquam fontem aquæ cum gaudio fornacem subiére. Et Deum quidem benedicebat mater: collætabantur autem filij, & sic cuncti alacres ac læti animas suos pro CHRISTO proiecerunt, æternos in cælis triumphos auspiciaturi.